Lova dzied Majken

Mamma un tētis

Šī grāmata pieder:

_____

Laipni lūgti šajā parauggrāmatā! Tā ir veidota tieši tāpat kā būs veidota jūsu pašu grāmata — no blakus redzamajām fotogrāfijām un izvēlēm — un parāda, kā var izskatīties stāsts no Saga jums. Pāršķirstiet, lasiet un iztēlojieties savu bērnu kā varoni savā pasakā.

Ir vakars pirms Lūcijas dienas. Rīt Lova ies pa priekšu mājas Lūcijas gājienā ar gaismas vainagu galvā. Tagad viņa stāv uz viesistabas paklāja baltā kleitā ar sarkanu lenti. Viņas priekšā Majken sēž uz sava dzeltenā spilvena. Klausās tikai kaķene.

Lova ievelk elpu. Viņa zina dziesmu. Tomēr balss iznāk tikai kā pavisam, pavisam kluss čuksts. «Es dziedu Majken», viņa nodomā. Pie viņas kājām no gaismas vainaga mirdz gara sudraba vizuļu virtene. Majken ūsas sakustas.

Lova uzliek gaismas vainagu galvā. Piecas mazas elektriskās gaismiņas iedegas maigā mirdzumā. Pie malas ir aizķēries sudraba diedziņš, un Lova cenšas to atbrīvot.

Majken redz, kā diedziņš dreb. Tas mirguļo. Tas šūpojas gandrīz kā peles aste. Lova vēlreiz izmēģina pirmo rindiņu, vēl klusāk nekā iepriekš. «Es dziedu Majken», viņa nodomā. Tad uz priekšu šaujas strīpaina ķepa. Un jau nākamajā mirklī — švīkst!

Majken ir noķērusi vizuļus. Gaismas vainags aizslīd līdzi pāri visam paklājam. Kaķene skrien tik ātri, ka piecas mazās gaismiņas lēkā un mirguļo.

«Mans gaismas vainags!» sauc Lova. Viņa skrien pakaļ. Majken iegriežas guļamistabā un pazūd zem gultas. Lova apstājas durvīs. Varbūt Majken aizskrēja, lai nebūtu jāklausās tā mazā, mazā dziesmiņa? Zem gultas spīd divas zaļas acis. Un dziļāk iekšā mirgo piecas mazas gaismiņas.

Zem gultas smaržo pēc putekļiem, koka klucīšiem un pazudušas zeķes. Lova apguļas uz vēdera un pastiepj roku. «Majken, nāc nu. Tā nav kaķenes cepure.»

Majken uzsit pa sudraba diedziņu. Ķepa. Ķepa. Ķepa. Tad viņa ar gaismas vainagu atkāpjas vēl dziļāk. Lova dzird čaboņu, redz pazūdam asti un nomurmina: «Es dziedu Majken.» Viņa grib saukt. Bet nesauc. Vēl ne.

Pēkšņi Majken izšaujas no gultas apakšas un uzlec uz grāmatplaukta. Viņa piezemējas tieši starp bilžu grāmatām un pīto grozu.

«Tikai ne uz grāmatplaukta arī!» saka Lova. Viņa paņem savu mazo ķeblīti un uzkāpj uz tā. Gaismas vainags šķībi sēž pāri Majken ausīm. Kaķene atkal ķer vizuļus — ķepa, ķepa, ķepa — it kā viņai būtu ļoti svarīgs darbiņš. Lova gandrīz jau tiek klāt. Tad Majken pārlec lejā otrā pusē un aizskrien uz skapi.

Skapī smaržo pēc vilnas, lietusmēteļa un Lovas cepures ar bumbuli. Majken sēž uz šallēm. Gaismas vainags ir noslīdējis pār viņas pleciem, un vizuļi ir lieliska rotaļlieta.

«Tagad ir mana kārta valkāt gaismas vainagu», saka Lova. Viņa uzmanīgi dzenas apkārt pakaramajiem. Majken izslīd starp viņas kājām. Nemaz nedomājot, Lova nodzied: «Majken, Majken, nāc ārā nu!» Balss atbalsojas starp ziemas drēbēm. Kaķene uz mirkli apstājas, bet tikai uz vienu acu mirkli. Tad viņa aizlec uz priekštelpu.

Ārdurvis ir pavērtas. Ārā mazās kāpnes klāj balts, tikko uzsnidzis sniegs. Majken izlec ārā ar vizuļiem un gaismas vainagu.

«Pagaidi!» saka Lova. Tētis stāv turpat pie durvīm, kamēr viņa iešļūc ar kājām savos mazajos zābaciņos. Tad viņa iziet tikai uz augstākā pakāpiena. Tur Majken sēž, asti aptinusi ap ķepām. Lova skaļi dzied aukstajā gaisā: «Majken, pagaidi mani!»

Tad iestājas pavisam pilnīgs klusums. Majken paliek sēžam kāpņu vidū. Ausis ir pavērstas uz priekšu. Gaismas vainags guļ sniegā viņai blakus.

Lova stāv ar pavērtu muti. Viņa ir dziedājusi skaļi. Patiešām skaļi. Viņa izmēģina vēl vienu rindiņu, šoreiz lēni. Majken nemirkšķina. Viņa klausās. Lova paceļ gaismas vainagu no sniega un cieši piespiež to pie vēdera. Tad viņa sāk dziedāt visu ceļu atpakaļ iekšā.

Atkal iekšā Lova ar virtuves dvieli noslauka sniegpārsliņas no gaismas vainaga. Viņa uzmanīgi noņem vizuļus. Majken sēž pie krēsla un skatās, nekustinot ne vienu vienīgu ķepu.

Uz galda silti smaržo Lūcijas maizītes un pikanti smaržo piparkūkas. Lova paņem maizīti un paskatās uz kaķeni. «Kad man rīt vēderā sāks plivināties tauriņi», viņa čukst, «tad es dziedāšu Majken. Vispirms savā galvā.» Majken lēni pamirkšķina.

Lūcijas rītā logi ir tumši zili, kaut gan rīts drīz ausīs. Lova pārvelk balto kleitu pār galvu un sasien sarkano lenti. Tad viņa uzliek vietā gaismas vainagu. Iedegas piecas mazas gaismiņas.

Majken sēž uz sola priekštelpā un seko katrai kustībai. Lova netrenējas ar muti. Viņa tikai domā vārdus, mierīgi un lēni: Es dziedu Majken. Virtuvē Lūcijas maizītes jau ir noliktas uz galda. Tur gaida Lūcijas gājiens.

Māja ir klusa, gandrīz tā, it kā arī grīda un durvis klausītos. Lova iet cauri priekštelpai. Mazās gaismiņas vainagā spīd viņai priekšā. No virtuves plūst siltas kafijas, safrāna un piparkūku smarža.

Pie durvju ailas Lovas kājas vislabprātāk paliktu uz vietas. Viņa atceras divas zaļas acis zem gultas. Viņa atceras ķepu uz grāmatplaukta, šalles skapī un sniegu uz kāpnēm. Es dziedu Majken, viņa klusi saka sevī. Tad viņa ieiet iekšā.

Lova atver muti. Vispirms izskan viena nots. Tad vēl viena. Tad nāk vārdi — skaidri un silti — un piepilda virtuvi līdz pat logam.

Majken sēž uz palodzes. Tagad viņas ķepās nav vizuļu. Tikai ausis ir pavērstas uz priekšu, un acis raugās uz Lovu. Ārā sniegs viegli mirdz. Iekšā smaržo pēc safrāna maizītes, un piecas mazās gaismiņas spīd pār Lovas matiem. Dziesma turpinās, rindiņu pēc rindiņas.

Kad pēdējā nots vēl karājas gaisā, uz brītiņu iestājas klusums. Lova paskatās uz logu. Majken noliec galvu uz sāniem — gluži kā uz sniegotajām kāpnēm.

Lova uzsmaida savai pašai vislabākajai publikai. «Vēl vienu reizi?» Majken paceļ ķepu un maigi pieskaras loga rūtij. Gaismas vainaga piecas mazās gaismiņas mirdz blakus viņām loga stiklā.

Lova dzied Majken

Lova rīt mājās ies pa priekšu Lūcijas gājienā, taču viņas dziesma ir tikai čuksts. Kad Majken aizskrien prom ar gaismas vainagu, Lova atrod dziesmu, kas var viņu pavadīt no guļamistabas līdz apsarmojušajam logam.

lv-lv.sagatilldig.se